

Zsolt 22,2-9

Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Távols van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok! Istenem! Hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni. Pedig te szent vagy, trónodon ülsz, rólad szólnak Izráel dicséretei. Benned bíztak őseink, bíztak, és megmentetted őket. Hozzád kiáltottak segítségért, és megmenekültek, benned bíztak, és nem szégyenültek meg. De én féreg vagyok, nem ember, gyaláznak az emberek, és megvet a nép. Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ajkukat biggyeszti, fejüket csóválják: Az ÚRra bízta magát, mentse hát meg őt, szabadítsa meg, hiszen kedvelte!

Lk 23,13-25

Pilátus összehívta a főpapokat, a vezetőket és a népet, és így szólt hozzájuk: Ezt az embert elém hoztátok azzal, hogy a népet félrevezeti. Íme, én előttetek hallgattam ki, és semmi olyan bűnt nem találtam ebben az emberben, amivel vádoljátok. De még Heródes sem, mert visszaküldte hozzánk. Láthatjátok, hogy semmi halált érdemlő dolgot nem követett el: megfenyíttem tehát, és elbocsátom.

Ünnepenként pedig szabadon kellett neki bocsátania egy foglyot. Erre valamennyien felkiáltottak: Ezt öld meg! Barabbást pedig bocsásd el nekünk! Ez az ember a városban történt lázadás és gyilkosság miatt került börtönbe. Pilátus ismét szólt hozzájuk, mert szerette volna szabadon bocsátani Jézust. De ezek kiáltoztak: Feszítsd meg, feszítsd meg őt! Ő azonban harmadszor is így szólt hozzájuk: De hát mi rosszat tett ez az ember? Nem találtam benne semmiféle halált érdemlő bűnt: megfenyíttem tehát, és elbocsátom. De azok hangos kiáltásokkal sürgették és követelték, hogy feszítsék meg. És kiáltásuk győzött. Pilátus ekkor úgy döntött, hogy legyen meg, amit kívánnak: szabadon bocsátotta azt, akit kértek, aki lázadás és gyilkosság miatt volt börtönben, Jézust pedig kiszolgáltatta akaratauknak.

A döntésről szól ma nekünk ez a szakasz. Mégpedig arról a döntésről, hogy kiállsz-e az igazság, kiállsz-e egy jó ember mellett?

A rossz döntés három oka az igeszakaszunkban:

1. A saját hatalom féltése, minden áron való megőrzésére való törekvés – „Istennek se engedek”

2. A hatalmon levőkre való kritikátlan hallgatás, a nekik való engedelmesség. Husz János a cölöphöz kötözve látta, hogy egy nénike milyen lelkesen gyűjti a rőzsét a lassan lángot fogó máglyához, ekkor hagyták el száját a vallási fanatizmust jellemző híres szavak: „O, sancta simplicitas”, azaz „Ó, szent együgyűség”.
3. A konfliktus, a bonyodalmak kerülésére törekvés. Illetve ez nem is annyira törekvés, inkább annak a hiánya. Talán lustaságnak nevezhetjük, vagy gyávaságnak.

Ezek mind könnyebb utaknak látszanak, mint az igazság és Krisztus melletti kiállás. De bár ott és akkor lehet, hogy könnyebb ezeket a rossz döntéseket meghozni, de később esszük ezeknek a keserű gyümölcsseit. Máté evangéliuma meg is írja: *Mikor pedig a bírói székben ült, felesége ezt üzenté neki (Pilátusnak): Ne avatkozz ennek az igaz embernek a dolgába, mert sokat szenvedtem ma álmomban miatta.* Valószínűleg azok, akik ott részt vettek kiabálásukkal, vagy döntéshozóként, később szenvedtek sokat emiatt.

Sokkal jobb érzés amiatt szenvedni, hogy kiálltal az igazság mellett, vagy még inkább Krisztus mellett, mint amiatt szenvedni, hogy ezt nem tetted meg.

Két rövid nagyon aktuális példa arra, hogy valaki kiáll, az általa helyesnek tartott ügy mellett, akár a hatalommal szemben is

1. Lőrincz Zoltánnak megsértették az emberi méltósághoz és jóhírnévhez fűződő jogát. Ezt mondta ki a bíróság jogerős ítéletében, miután a helyi jegyző kérte a gyámhivatalt, hogy helyezze gondnokság alá a közügyek iránt aktívan érdeklődő magyi polgárt. Ha a jegyző sikerrel járt volna, akkor Zoltán önállóan már nem kérhetett volna ki közadatot, nem tehetett volna közérdekű bejelentést a visszaélésekkel szemben. Nyilvános bocsánatkérést azóta sem kapott a vele szemben indított eljárás miatt, ezért a Kúriához fordult a Magyar Helsinki Bizottság segítségével.

2. Lass Andrea egy repedezett járdaszakaszt festett át négy színűre, ami miatt szabálysértési eljárást indítottak vele szemben. Ügyfelünket első fokon figyelmeztetésben részesítették, ebbe mégsem nyugodott bele. Ugyan kimondták szabálysértési felelősségét, de ő csak élni kívánt alkotmányos jogával, a véleménynyilvánítás szabadságával. A Fővárosi törvényszék jogerős ítélete végül kimondta, hogy repedező járdákat kiszínezni nem számít rongálásnak.

Sokszor az igazság melletti kiállítás nem nagy és látványos cselekedeteket kíván, hanem egyszerűen azt, hogy ne menj el szó nélkül az igazságtalanság, valakinek a kigúnyolása bántása, valaminek a tönkretétele, vagy éppen a közömbös károkozás mellett.

Mindig találhatok indokot arra, hogy ezt miért ne tegyem meg: pl. „ez úgysem változtat semmin”, „így majd én kerülök a célkeresztbe”, „nincs nekem erre időm” stb. A kérdés, amit ilyenkor érdemes feltennem magamnak: Krisztus elfogadná ezt az indokot? Ez a döntésem egy értékebb, gazdagabb élet felé mozdít el?